

M E I.

DOOR

RICHARD DE CNEUDT.

Bloemenooien kijken zoo schuchter
als oogen van dichters, de wereld in.
Droomende windekens in de hagen
fluisteren woordkens zonder zin.

Bloemenooien staren begeesterd,
gedrenkt door eindeloosheid van zon.
Klaatrende stemmekens op de hoogten
zingen het liedeken van de bron.

Bloemenooien willen aanschouwen
hoe het vlinderken wiegt in de wei.
Door duizend onschuldige bloemenooien
kijkt in de wereld de jonge Mei.

